Juhász Zsuzsanna

Harapni

Harapni. Saját szájat, bimbót az anyamellen. Csak harapni, követ, fát, madarat. Fosztóképzősen, gondolattalanul, bőrhiányosan, kéz és láb nélkül. Csak harapni, hogy máshol ne fájjon. Csak feszíteni, táncolni fekve is, mikor a mennyezeten a tükör. Dönteni a hátat, feszülni mindenhol, csak ott nem, ahol fáj. Hogy ne fájjon. Csak kapaszkodni, csak szorítani valamit, ami mindig lesz, vagy csak egy pillanat, míg pusztul és újra születik. Kapaszkodni kézzel az agyagfalba, dagasztani a jószagú, puha csodát, ahogy az ujjak közt préselődik, és nem fogy ki soha a tenyérből. Kapaszkodni kézzel, kapaszkodni a lábak ujjaival az ágba, ami nem száraz – zöld és valahol a fába ér, ahonnan kihajtott, ami ne én legyek, ami „ne én lettem". Csak préselődni, zúzódni közben, csak ha szorítanának, hogy ne fájjon, csavarnának bele szőnyegbe, lepedőbe, löknének így hintán, csurgatnák rám a vizet, a hideget. Csak kibírni, csak kibírni mást, ne ezt, hanem az ismerősebbeket, a hamarabb múlókat, a viszketőt, az égetőt, ne ezt, az émelyítőt, a fekve lanyhulót, ne ezt, a lüktetve csábítót, a ki-kihagyót, ne ezt, a fémeset, a mégis-bekötöttet, a csak pirosra festőt, ne ezt, ne ezt az ördögöt, nevetőt, nem távozót, ölben is tartottat. Csak harapni, szorítani a fogakat össze, csak szorítani, feszülni mindenütt, csak ott nem, ahol fáj, hogy ne fájjon. Feszülni falnak és ágynak, feszülni háttal és talppal, koponyával, ereket lapítni a kézfejben, ereket szakítani, hogy ne tápláltasson tovább, ahol fáj, hogy éhezzen legalább, ha fáj, hogy lihegjen és izzadjon legalább. Csak talán fulladozni, fulladozni inkább, hogy figyelhessek másra, hogy más legyen, ne ez, hanem a nem megfulladásos fulladozás, csak fulladozni, vizes-meleg ruhák alatt, ahol a fejem is körbetekerve, még a számat se nyitnám, csak ne ez. Csak egy halálhír, hogy másra figyeljek, és ne ez, csak ahogy megrakott asztalom emelkedik magától, hogy másra, és ne ez. Ahogy hallom a halálhíremet, csak ne ez. Ahogy érzem a combjaim, karjaim közt felfelé préselődő levegőt zuhanás közben, és mégse ez. Csak állkapcsomban a gyenge nyilallás az ütés után, ütés bárhol, csak ne ott, ahol fáj. Türelmes ütleg mindenütt, csak ott ne, időpazarló náspáng, hosszas verekedés zárt helyen, ahol nincs közbeavatkozó, ahol én vissza se ütnék, ahol nem lenne semmi, ami törékeny. Csak harapni és szorítani, csak majdnem-inkább lepedővel letakarnak lenni. Csak megfagyni hirtelen holnapig, csak elaludni, csak elájulni, mint a herén-vertek, a tökön-rúgottak.